

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת תולדות תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

רבקה מפדן ארם.

מובא ב'תורה אור' (תולדות יח.) שרבקה מסמלת את הנפש הבהמית שבאדם, כמובא במשנה (עירובין יז): **רבקות של שלש בקר, היינו שצמד בקר נקרא רבקות, כן רבקה מסמלת את הנפש הבהמית, כמו שכתוב (בראשית כד, טו) "והנה רבקה יצאת" שיוצאת מקלפת נגה, והחשך נהפך לאור, ונכלל בקדשה, ולכן כתוב אחר כך (שם טז) "ותרד העינה ותמלא כדה" שעל ידי ברור ובטול נפש הבהמית זוכים לתורה שיש בה כ"ד ספרים שנשאבו מים החכמה העליונה.**

נראה דלכן נכתבת רבקה בתורה בשם נער, כמו שכתוב (בראשית כד, טז) **"והנער טבת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה וגו'",** הכתיב הוא נער והקרי הוא נערה. וכן בכמה מקומות בפרשה. דנפש הבהמית היא בבחינת נער ללא שכל, דהשכל נמצא בנפש האלקית כמובא ב'תניא' (פ"ט) שהנפש האלקית שוכנת במח ומשם מתפשטת לשאר איברים, והנפש הבהמית שוכנת בחלל השמאלי שבלב שהוא מקום התאוות ולא מקום השכל, ומשם מתפשטת לשאר איברים. וכן מובא בספר 'שיחות הר"ן' (אות קיג) שנער ר"ת נפלה עטרת ראשנו. דמי שהוא נער ללא שכל, הרי הוא במצב של נפלה עטרת ראשנו דהשכל הוא בבחינת עטרה ומקיף, לראש. וכן רפת של בקר מרמזת על רפיון בעבודת ה'.

כתוב (בראשית כה, ט) **"ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי לו לאשה".** ומבאר רש"י **"בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן",** וכי עדן לא נכתב שהיא בת בתואל ואחות לבן ומפדן ארם, אלא להגיד שבחה שהיתה בת רשע ואחות רשע ומקומה אנשי רשע ולא למדה ממעשיהם: **"מפדן ארם"** על שם ששני ארם היו, ארם נהרים וארם צובה, קורא אותו פדן לשון צמד בקר, תרגום פדן תורין. וגם כאן רואים שהתורה מציגת את שרש רבקה שנולדה בפדן ארם המרמז על צמד בקר, ולא למדה ממעשיהם, כפי שבארנו שהיא מסמלת את הנפש הבהמית שיוצאת מהקלפה, ולא לומדת ממעשיהם. וכן פשנפטר רבקה, התורה מציגת את פדן ארם, ככתוב (בראשית לה, ט) **"וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו".** ומובא שם ברש"י שהקב"ה בא לנחמו תנחומי אבלים על מות אמו. וכן פד"ן מרמז בתבת פקדון בדלוג שתי אותיות, לרמז שכל עניני הנפש הבהמית נתנים לאדם כפקדון על מנת שיקדש אותם ויחזיר אותם לה'. וכן פד"ן נרמז בכתוב **"ואספת דגנך"** בדלוג שתי אותיות.

נראה דלכן רבקה היא זו שדאגה ליעקב שיקבל את ברכותיו של יצחק, דברכותיו של יצחק הן ברכות בעניני העולם הזה, טל השמים, דגן, תירוש וכו', וכל אלו הדברים שיכים לקלפת נגה, וכן הנפש הבהמית שבאדם היא מקלפת נגה, לכן רבקה המסמלת את הנפש הבהמית שבאה מהנגה, דאגה ליעקב לברכה בעניני הנגה, וכשם שרבקה עצמה יצאה מקלפת נגה והתפללה בקדשה, כמובא ב'תורה אור' דלעיל, כך ברכותיו של

יצחק ליעקב שרביקה זממה, יתקיימו בימות המשיח, כמובא בזהר (תולדות קמג), שאז תהיה ההעלאה של קלפת נגה לקדשה, ויעקב יקח את הברכה בענייני הנגה, כדי לקדשם ולהוציאם מנגה ולהעלותם לה'. וכן **מטר** המסמל את שפע הפרנסה הגשמית מרמז בכתוב (בראשית כד, טו) "ויהי הוא **טרום** כלה לדבר והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל" **דיציאת** רבקה מבית בתואל הביאה את שפע המטר לישראל שיוצא מיד הקלפה. וכן מובא בספר 'חיים של תורה' בשם ספר 'דברי מאיר' **שרביקה** בגימטריא הר"ת של שושנה בין החוחים, ומבאר לדברינו דרבקה היא בבחינת שושנה שיוצאת מבין החוחים ועולה לקדשה.

נראה דלכן אליעזר נתן לרבקה גזם זהב ושני צמידים, כיון שרבקה מסמלת את הנפש הבהמית שיוצאת מהנגה, ומשתמשת בנגה לעשות חסד, כמובא שם, שנתנה לו ולגמליו לשנות, מיד נתן לה זהב, לרמז לה שלה ראוי לתת את הזהב והעשר שבנגה, שבא מיצחק, והיא יודעת איך להשתמש בנגה ולהעלותו לה'.
מובא ברבנו בחיי (בראשית כד, טז) שבזמן עקדת יצחק נולדה רבקה. בארנו במאמר 'חשמל ציצית' שענין עקדת יצחק בא לרמז שצריך לעקד ולקשר את השפעתו של יצחק ולהעלות את זה לריח ניחוח לה'. נראה דכיון שרבקה עושה פעלה זו, לכן היא נולדה בזמן זה דכל מהותה שיכת לבחינה זו של נפש בהמית שיוצאת מהקלפה ועולה לקדשה. וכן הכתוב (בראשית כב, יג) "ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו". ר"ת **בתול"ה**, לרמז שבאותו זמן זכה יצחק ברבקה הבתולה. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' רי) שבפרשת העקדה יש **ש"ז** תבות כמנין **רבקה**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א **שרבקה** מרמזת בב' אפנים בפסוק (בראשית כג, ב) "ותמת שרה בקרית ארבע", דבזמן מיתת שרה נולדה רבקה.

מצינו בזהר (תולדות קלז): "**ויתרצו הבנים בקרבה**" ששם היה אותו רשע עשו עורך מלחמה בו **ביעקב**, "**ויתרצו**", נשברו, כמו שאמרנו רצץ את מחו, רבו זה עם זה ונחלקו, זה צד שרוכב נחש, וזה צד שרוכב על הפסא השלם הקדוש. נראה דיש כאן רמז שעשו היצר הרע, נמצא בתוך רבקה בנפש הבהמית, ויעקב נלחם בו, כמובא בזהר, וכן באדם היצר הרע נמצא בתוך הנפש הבהמית של כל אדם, והאדם צריך להלחם בו, ואף שבתחלה היצר מתגבר ועשו יוצא ראשון לעולם, בסוף **ביעקב**, יעקב תופס בו, ומנצחו, **דעק"ב** ר"ת קדש עצמן במתן (הובא בס' 'אך פרי תבואה' פ' בראשית), ועל ידי קדוש הנגה, מנצחים את היצר הרע. והופכים את הנפש הבהמית לטוב. וכן קדש עצמן במתן ס"ת **שכ"ר** דבזה תלוי עקר שכר האדם.

מאמר 'סוד החצי'

פרק יח.

השפעת היסוד בתמימות.

הפועל הקרוב נביא בענין פרקיט מאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחורנה.

מצינו בזהר (לד לד צ): שהנשמות באות לעולם דרך הגבורה שביסוד. נראה דכשם שהשפעת היסוד הרוחני היא בבחינת אש, וחיית אש, ועמוד האש, כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל', ובמאמר 'חשמל דם', כך השפעת היסוד באדם היא בתמימות, והיא בבחינת אש. וכן מצינו בגמרא (גיטין נז.) שחם האש לא יכול ליבש שכבת זרע, ומבאר לדברינו דאש לא יכולה לבטל אש. וכן השמש שמסמלת את היסוד, משפיעה בתמימות

בבחינת אש. ומה שהשמש משפיעה חם גשמי, שרשו מהחם הרוחני של היסוד הרוחני שהשפעתו בחמימות. עין בלק"ת להאריז"ל (אחרי ע' קצז) הטעם שלחם הפנים היה חם תמיד, דלחם זה מעורר את השפעת הזווג העליון להשפיע הפרנסה דרך היסוד העליון. וכינון שהשפעת היסוד היא בחמימות, לכן היה הלחם חם תמיד.

וכן אש בגימטריא "ויפרי".

הבאנו במאמר 'חשמל צדיק' את המדרש שברקיע יש גם שלג וגם אש, ובארנו שם שהרקיע מסמל את זעיר אנפין שהוא בבחינת יסוד שכלול מחסד וגבורה שהם בבחינת שלג ואש, נראה דלכן השפעת היסוד מתגלה במלכות למטה רק בחמימות בבחינת אש, לרמז שאף על פי שביסוד יש גם חסד וגם גבורה המלכות למטה מקבלת רק את החצי שצד הגבורה מפריש עבודה, והשפעת הגבורה היא בבחינת אש. וכן זווג איש ואשה הוא בבחינת אש המסמלת את מדת הגבורה דמצינו בגמרא (סוטה יז.) שאיש ואשה הם אותיות אש אש עם אותיות י"ה המסמלות את השכינה השורה ביניהם, דסוד הזווג הוא דרך הגבורה. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' קנ) בשם ספר 'מטבע של אברהם' שכל"ה ר"ת לתוך כבשן האש דכבשן הוא מלשון 'וכבשה' הנאמר על הזווג, והאש הוא אותיות אשה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שאיש ואשתו

בגימטריא גבורה במלוי האותיות גימ"ל ב"ת ר"ו ר"ש ה"א.

מצינו בזהר חדש (רות צג:) שהשמש המסמלת את היסוד משפיעה בחמימות דרך מדת הגבורה. וזה לשונו ומנא לו דאיתקרי גבור דכתיב 'ישיש כגבור לרוץ ארח' וכתיב 'כצאת השמש בגברתו' וכו', כן השמש כשיוצא נדלקים בו שלהבותיו והוא אדם מרב גבורתו. וכן מצינו בגמרא (יומא כט.) מה אילה זו קרניה מפצילות לכאן ולכאן, אף שחר זה מפציע לכאן ולכאן, אמר רב זירא למה נמשלה אסתור לאילה לומר לך מה אילה רחמה צר וחביבה על בעלה כל שעה ושעה כשעה ראשונה, אף אסתור היתה חביבה על אחשוורוש כל שעה ושעה כשעה ראשונה. רואים שאור החמה הוא בבחינת קרני איל, ומבאר לדברינו דאיל הוא בחינת גבורה, כמובא במדרש (במדב"ר יד, ה) "איל אחד כנגד יצחק שכתוב בו 'ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו'. וכן מצינו ברש"י (ויקרא ה, טו) "איל" לשון קשה כמו "ואת אילי הארץ לקח". והשפעת השמש היא השפעת הגבורה, וכן נראה דקרני השמש וקרני האיל מתפצלות לכאן ולכאן לרמז על חתונת הגבורה לשני חצאים. ולכן הגמרא מקשרת לזה את האילה שחביבה על בעלה, לרמז שבגלל שהאילה היא בסוד גבורה, לכן יש בה את חביבות הזווג שנעשה דרך הגבורה. וכן רואים במנחת האיל שמביא שני עשרונים. וכן מובא בספר 'ילקוט דניאל' שטבע האיל לישון ששה חדשים על צד ימינו, וששה חדשים על צד שמאלו, ויש כאן רמז לחתונת הגבורה לשני חצאים. וכן מובא ב'מדרש תלפיות' שאיל אוהב שירה וצדים אותו דרך שיר ושירקה, ובארנו ששירה שיכת למדת הגבורה.

וכן מצינו בגמרא (יומא כ:) אמר רבי לוי מפני מה אין קולו של אדם נשמע ביום פדרך שנשמע בלילה, מפני גלגל חמה שמנסר ברקיע פחרש המנסר בארזים, והאי חירגא דיומא לא שמייה, והיינו דקאמר נבוכדנצר "וכל דיירי ארעא פלא חשיבין". ורואים שהשפעת השמש יש בה חתונת המרמז על חתונת הגבורה, ועוד רואים מהגמרא שהנסרת שיוצאת מחתונת השמש, היא האבק שיש בעולם, והוא נקרא בשם לא, ועל זה אמר נבוכדנצר שכל בני העולם פלא חשויבים, ומבאר לדברינו דחתונת החמה מוריד גם את השפע לקלפות מהחצי העליון, ושפע זה נמשל לאבק כמובא בזהר (בא מא:) על הכתוב

"וַיֵּאבֶק אִישׁ עִמּוֹ", ועל זה אמר נבוכדנצר שכל בני העולם הנהנים מחצי זה הם כלא חשובים. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב (רזא דמהימנותא' דף לד) **שְׁאֲבָ"ק** ר"ת **אוֹת בְּרִית קְדֹשׁ**. ובארנו שבברית יש את שתי החצאים, ובו נעשה החתוך. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א **שְׁאֲבָ"ק** ר"ת **אֶרֶךְ, בִּינוּנִי, קֶצֶר**. המסמלים את ג' הקנים שיש ביסוד.

וְעוֹד רואים מהגמרא **שְׁגִלְגַל חֲמָה מְנוֹסֵר בְּרִקִיעַ כְּחֶרֶשׁ הַמְנוֹסֵר בְּאֶרְזִים**. ומבאר לדברינו דעץ ארז מסמל את זעיר אנפין שמתחלק לשני חצאים, כמובא בזהר (מצורע נג): **שְׁהַעַץ אֶרְזֵי הוּא בְּבַחֲיַנְתָּ הָאוֹת ו', וְכֵן אֶרְזֵי בְּגִימְטְרִיא יִצְחָק** המסמל את מדת הגבורה.

כְּתוּב (חבוקק ג, יא) **"שֶׁמֶשׁ יָרַח עִמְד זְבֻלָּה. לְאוֹר חֲצִיךָ יְהִלְכוּ, לְנִגְהַ בְּרַק חֲנִיתְךָ"**, נבאר לקמן שחצאים הם מלשון חצי ומסמלים את חתוך החצי, ורואים שהלוח השמש הוא דרך חצים, ודרך ברק החנית, לרמז שיש חתוך תמידי בהלוח השמש. וכן **זָרַח** בגימטריא **גְּבוּרָה**.

מוֹבָא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (שבת ע' שפד) שעליות העולמות בשבת הן בסוד **"שְׁלֵהֶבֶת יְהוָה"** דשלהבת אותיות **שְׁבַת לַה'**. ומבאר לפי דברינו במאמר 'חשמל אות' שעליות אלו הן בסוד זווג יסוד ומלכות. לכן זה נעשה דרך בחינת שלהבת של אש המרמזת על מדת הגבורה. וכן הכתוב שאומרים בקבלת שבת (תהילים כט, ז) **"קוֹל הוֹי"ה חֲצִב לְהַבּוֹת אֵשׁ" ס"ת שְׁבַת**. וכן ספין וחרב שנקראים **לְהַב** כמובא ברש"י (נחום ג, א), מרמזים ב"להבות אש" וב"שלהבת יהו", ובס"ת **"קוֹל הוֹי"ה חֲצִב"**.

מוֹבָא ברבנו בחיי (שמות טז, כט) **אָמְרוּ בְּמִדְרַשׁ תְּהִלִּים אָמַר רַבִּי יִצְחָק כָּל עֵיִסְקָא דְשַׁבַּת כְּפּוּל, עֵמָר כְּפּוּל, דְּכְתִיב "שְׁנֵי הַעֵמָר לְאֶחָד", קֶרְבָּנוּ כְּפּוּל, דְּכְתוּב "וּבְיּוֹם הַשַּׁבַּת שְׁנֵי כְבָשִׂים", עֲנָשׁוּ כְּפּוּל דְּכְתִיב "מַחְלִיָּה מוֹת יוֹמֵת", שְׁכָרוּ כְּפּוּל דְּכְתִיב "וְקִרְאֵת לַשַּׁבַּת עֲנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד", אֲזַהְרוּתֶיהָ כְּפּוּלוֹת, "זְכוֹר וְשָׁמוֹר", מְזָמוֹר כְּפּוּל דְּכְתִיב "מְזָמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבַּת".** רואים שבשבת הכל כפול. ומבאר לדברינו שלשפע של השבת יש כפל שושאר למעלה, ולכן **שְׁכָרוּ כְּפּוּל**. כי לעתיד לבא נקבל גם את הכפל של החצי העליון. וכפי שאמר הפיטן **וְאֲשֶׁרֵי כָּל חוֹכָה לְתַשְׁלוּמֵי כְּפָל**. וכן שמעתי מהרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א שהמלה **עֵץ** המסמלת את היסוד, מרמזת משתי אותיות שצורתן שוה, היינו האות **ץ** היא אות **ע'** הפוכה, ושתייהן יחד מרמזות על התפשטות ענפי העץ. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז שב'יסוד כל שפע הוא כפול שנים. ואות ע"ן מרמזת על מספר שבע של שבת שמשפיע לצד הקדשה. והאות צד"ק סופית שהיא מהאותיות מנצפ"ך שהן דינים, מסמלת את ההשפעה שיוֹרְדֵת לְצַד הַקְּלָפָה, לְכֵן צוּרְתָהּ כְּצוּרֵת אוֹת עֵי"ן הַפּוּכָה, לְרַמֵּז עַל הַהִשְׁפָּעָה לְצַד הַקְּלָפָה שְׁבוּ הַכֹּל הַפּוּךְ.

מְצִינּוּ בזהר חדש (יתרו מג): **פּוּמָא דִּילִיָּה מְלָכוֹת, תְּרִין שְׁפָנוֹן נֶצַח וְהוֹד, יְסוּד לְשׁוֹן לְמוֹדִים**. רואים שהלשון היא בחינת היסוד שבפה, והפה עצמו הוא בחינת מלכות. ומובא ברד"ק (ישעי' כד) **שְׁלֹאֵשׁ** להבה יש צורת לשון, לכן אומרים **לְשׁוֹן אֵשׁ**, וגם כאן נראה דיש רמז שהשפעת היסוד היא בבחינת אש.

הַבְּאֵנוּ לעיל את הלק"ת להאריז"ל (אחרי ע' קצז) **שְׁלַחַם הַפְּנִים הִיָּה חֵם תְּמִיד, דְּלַחַם זֶה מְעוֹרֵר אֶת הַשְּׁפָעַת הַזּוּג הָעֲלִיּוֹן לְהַשְׁפִּיעַ הַפְּרִנְסָה דְרַךְ הַיְסוּד הָעֲלִיּוֹן**. וכיון שהשפעת היסוד היא בחמימות, לכן הִיָּה הַלַּחַם חֵם תְּמִיד. וכן מצינו בזהר (השמות רסא): **שְׁהַצִּדִּיק יְסוּד נִקְרָא אוֹפָה הִיָּוֵת שֶׁהוּא אוֹפָה אֶת לַחַם הַפְּנִים לְהַשְׁפִּיעוֹ לְמַלְכוּת**. נראה דלכן היו חיצים לאפות את לחם הפנים **שְׁנֵים שְׁנֵים** כמובא במשנה (מנחות צד).

לרמז שביסוד יש שפע כפול, וכן אם אופים שנים שנים, יש **שש** אפיות, וזה מרמז על היסוד מספר שש שאופה את הלחם. וכן יוסף המסמל את היסוד בגימטריא ב' פעמים לחם.

וכן רואים דמוי לשונות בגמרא שמרמזים על החם של לחם הפנים שהוא בבחינת זווג. דמצינו בגמרא (יומא נד.) **אמר רב קטינא בשעה שהיו ישראל עולין לרגל מגלילין להם את הפרכת ומראין להם את הכרובים שהיו מערים זה בזה ואומרים להם ראו חבתכם לפני המקום כחבת זכר ונקבה. ומצינו בגמרא (יומא נד.) "על השלחן הטהור" מלמד שמגביהין אותו ומראין בו לחם הפנים לעולי רגלים, ואומרים להם, ראו חבתכם לפני המקום, מאי, חבתכם', כדברי רבי יהושע בן לוי, דאמר רבי יהושע בן לוי, נס גדול נעשה בלחם הפנים, סלוקו כסדורו, שנאמר, "לשום לחם חם ביום הלקחו".**

וכן מובא במשנה שם שאפית הלחם היתה חייבת להיות בעזרה. ומבאר לדברינו דפעלה זו השיכת ליסוד צריכה להעשות במקום ששורה היסוד דקדשה במקדש. ומצינו ברש"י (שמות כה, כט) **כמין חצאי קנים חלולים הנסדקין לארפן דוגמתן עשה של זהב וכו'.** ומבדילין בין לחם לחם. נראה דלכן הלחם על השלחן היה יושב על חצאי קנים חלולים, דהלחם על השלחן מסמל את השפע שהמלכות מקבלת, ויש כאן רמז שהמלכות מקבלת רק חצי מהשפע. וכן מצינו ברש"י (שמות מ, כב) **"ויתן את השלחן באהל מועד על ירך המשכן צפנה" בחצי הצפוני של רחב הבית.** רואים שהשלחן היה מונח בחצי הצפוני המרמז על חצי הגבורה. וכן הכתוב (מ"א ז, מח) **"השלחן אשר עליו לחם הפנים" בגימטריא חשמל המסמל את השפעת היסוד.** וכן הכתוב (שמות לז, י) **"ויעש את השלחן עצי שטים" ס"ת שתי"ן המסמלים את היסוד שבמלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל אות'.** וכן **אופה בגימטריא ו' כוס** דהאופה הוא האות ו' שמשפיע לכוס המסמלת את היסוד שבמלכות.

וכן מצינו בזהר חדש (רות צו:) שתנור מסמל את האש שיש ביסוד שבמלכות. ומבאר לדברינו דתנור מסמל את בחינת היסוד שבמלכות שמקבלת את השפע מהאופה. וכן מצינו ברש"י (שבת קמ: ד"ה כורא) שייסוד האשה הוא בבחינת תנור. וכן מצינו בגמרא (פסחים קיב.) שייסוד האשה בזמן זווג הוא בבחינת קדרה שמבשלים בה. וכן **תנור בגימטריא ששון** המסמל את היסוד כדבארנו במאמר 'חשמל ספה', ובגימטריא **עמור"ד** במלוי האותיות **ע"ן מ"ם ו'ו דל"ת** המסמל את היסוד, וכן **תנור** מרמז בכתובים המדברים על השפעת היסוד (שמות לד, ה) **"וייךד הו"ה בענן ויתיצב" בדלוג הפוך של ד' אותיות.** וכן (ויקרא כג, כד) **"שבתון זכרון תרועה"** בהפוך אותיות, וכדבארנו במאמרים 'חשמל מילה' ו'חשמל שופר' על פסוקים אלו שמסמלים את השפעת היסוד.

וכן מצינו בגמרא (קידושין מ.) שר' צדוק נכנס לתוך תנור חם כשתבעה אותו המטרוניתא לעברה, ושאלה אותו מדוע הוא נכנס לשם, וענה מי שחוטא בזה נענש בזה. ומבאר לדברינו פיון שייסוד הנוק' הוא בחינת תנור, מי שחוטא בזה, נענש מדה כנגד מדה בגיהנם שהוא בחינת תנור.

מובא בלק"ת להאריז"ל (וירא ע' סד) "ישב פתח האהל" שהוא פום האמה, פתח הגוף, אימת "כחם היום", כשנתחמם הזכר הנקרא ימם להזדוג. וב'לקוטי מוהר"ן' (לא, ט) מקשר בין חם היום שהיה אצל אברהם ללחם החם שהיה בלחם הפנים. ומבאר לדברינו דשני מקומות אלו מרמזים על זווג יסוד

ומלכות הנעשה בחמימות. וכן הכתוב (בראשית יח, א) "פתח האהל פחם" ס"ת לח"ם. וכן "פתח האהל פחם" בגימטריא יס"ד במלוי האותיות יו"ד סמ"ך ו"ו דל"ת.

כתוב (בראשית מג, כה) "ויכינו את המנחה עד בוא יוסף בצהרים פי שמעו פי שם יאכלו לחם". וברש"י (שם טז) מבאר שאף על פי שבדרך כלל בתורה צהרים הפונה לאמצע היום, בפסוקים אלו צהרים הפונה לסעדת הבקר. נראה דלכן התורה שנתה הלשון ונקטה לשון צהרים על הסעדה שיוסף הכין לאחים, אף על פי שלא היה זה בצהרים, לרמז שהשפעת יוסף היסוד לאחים שהם בבחינת מלכות, היא בבחינת צהרים שאז חם השמש בתקפו, ואז זה חצות היום, שהיסוד משפיע השפעותיו למלכות. ולכן מרמז הענין של מנחה בזמן זה, דזה הזמן של תפלת המנחה. וכן מובא ברבנו בחיי (שמות א, ו) שיוסף נולד בא' בתמוז. נראה דיש פאן רמז שהשפעת יוסף באה לעולם בזמן תקף החם כמו בחדש תמוז. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (בא קלח) שחדש תמוז הוא בחינת עין. וזה הסוד של יוסף (בראשית מט, כב) "בן פרת עלי עין". וכן מובא ברש"י ורד"ק (יחזקאל ת, יד) על הכתוב "מבכות את התמוז", שתמוז הוא שם של עבודה זרה שהיה נראה כמוריד דמעות, והיו עובדים אותו על ידי דמעות.

מצינו בזהר חדש (חוקת סב) "ויכינו את המנחה עד בוא יוסף" שאותה מנחה נתקנה בשנים עשר עמודים שלה עד שבא בעלה להתחבר בה בצהרים, רואים שבצהרים יש זוג יסוד ומלכות שנעשה בזמן שהמלכות מעלה מיין נוקבין שנקראים מנחה, כפי שבארנו במאמר 'חשמל מילה' על מנחה זו שסמלה העלאת מיין נוקבין של תורה ומצוות. וכן מצינו בזהר חדש (שה"ש פו:) שהכתוב "איכה תרביץ בצהרים" מרמז על חרבן בית המקדש שנפסק זוג יסוד ומלכות, והיסוד אינו רבץ על המלכות בצהרים. וכן חם היום בגימטריא חצי, דזה הזמן שמשפיעים את החצי. וכן נראה דצהרים הם מלשון צהר, חלון, שמשמל את השפעת החסדים מהיסוד למלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל תורה'. וכן ביא"ה ר"ת הכתוב (שם טז) "אתי יאכלו האנשים בצהרים", וכן בינ"ה המסמלת את שרש היסוד כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל מתחברים לשמיני', מרמזת בכתוב "אתי יאכלו האנשים בצהרים" בדלוג הפוך של שתי אותיות.

מצינו בגמרא (תענית ל) ערב תשעה באב וכו' אם היה רגיל לאכל ליטרא בשר יאכל חצי ליטרא, היה רגיל לשתות לוג יין ישתה חצי לוג יין. נראה דלכן צריך למעט חצי מהאכילה בערב תשעה באב, לסמל את הפסד השפעת החצי שהיתה דרך בית המקדש. וכן הכתוב (איכה א, א) "איכה ישבה בדד העיר" ס"ת דהר"ה, דהשפעת החצי היא בסוד סוס דוהר גדלעיל, ובחרבן בית המקדש הפסדנו את הדעה. וכן "איכה ישבה בדד העיר רבתי" ר"ת ביא"ה וס"ת דיר"ה.

מצינו בזהר (נח נט:) נח כתוב בו ברית ועד שהתקימה בו ברית לא נכנס לתבה שכתוב "והקמתי את בריתי אתך ובאת אל התבה". רואים שכניסת נח לתבה הייתה חבור יסוד למלכות, דנח הוא בבחינת יסוד והתבה מלכות. ומכאן לומד ה'פרדס רמונים' לרמ"ק (שער טז, פ"ו) שכל מקום שכתוב "והקמתי את בריתי", מרמז על קשוי היסוד כשבא להזדוג. וכן מצינו בזהר (נח סו:) שמקשר את הכתוב "והקמתי את בריתי אתך ובאת אל התבה", לכתוב "ואת בריתי אקים את יצחק". ובפרוש 'מתוק מדבש' שם מבאר שמדת הגבורה של יצחק מעוררת את קשוי היסוד להשפיע למלכות. ומבאר לדברינו לעיל שמדת הגבורה נמצאת בסיום היסוד ומזוגת יסוד ומלכות. וכן מצינו אצל יצחק לשון זו, כמו שכתוב

(בראשית יז, ט) **"וְקָרַאתָ אֶת שְׁמוֹ יִצְחָק וְהִקְמַתִּי אֶת בְּרִיתִי אִתּוֹ לְבְרִית עוֹלָם"**. וכן נראה דגח נכנס לתבה **בְּחֻצֵי הַיּוֹם** כמובא בְּרִש"י (דברים לב, מח), לרמז שזה הזמן שהיסוד מזדווג במלכות. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א ש"אלהי יצחק" בגימטריא **"עוד יוסף חי"**.

נְרָאָה דלכן קשוי היסוד מרמז על מדת הגבורה דמדת הגבורה היא בבחינת קשה, ואינה רוצה להשפיע כפי שְׁמַצִּינוּ בזהר (וישלח קעה). **דְּאִתְקַשֵּׁי דִּינָא לְעֵילָא**, וקשוי היסוד מעורר את הנקבה להעלות מיין נוקבין כדי שמדת הגבורה תאשר ליסוד להשפיע את השפע. וכן קשוי היסוד נעשה דרך הדם בגוף האדם, והדם מסמל את מדת הגבורה. וכן **קשוי** נרמז בשם **קֶשֶׁת** המסמלת את היסוד. עין במאמר 'חשמל צדיק' שביארנו את הגמרא (סוטה ב.) **קֶשֶׁן לְזוּגָן פְּקָרִיעַת יָם סוּף** שְׁמַרְמֵז על קשוי היסוד. וכן מובא בספר 'דורשי רשומות' (ע' מד) בשם ספר 'אמרי נעם' שְׁקֶשֶׁה בגימטריא שמות הַנְּיָה אֲדֹנָי שְׁדָי וְכַמְבָּאָר בְּדַבְרֵינוּ לְעֵיל שָׁשׁ שְׁדֵי הוּא הַגְּבוּרָה שְׁפוּעֵלַת בְּעֵטְרָה שְׁבִיטוֹד לְזוּג אֶת שְׁמוֹת הַנְּיָה אֲדֹנָי שְׁמַסְמָלִים יְסוּד וּמְלָכוֹת, ופעלה זו היא בבחינת קשה.

מוֹבָא בְּשַׁעַר הַהִקְדָּמוֹת' לְהַאָרִיז'ל (קעט) **דִּינִין דְּדְכוּרָא תְקִיפִין בְּרִישָׁא וְנִיחִין בְּסוּפָא, וְהַנוֹקְבָא לְהִפְךָ**. נראה לבאר שאצל הזכר בתחלה מתגלים אצלו הדינים, היינו קשוי היסוד שמתקשה בבחינת דין ואינו משפיע, ואחר כך מתגלים החסדים כשמשפיע בסוף היחוד. ואצל הנוקבא להיפך, בתחלת היחוד מתגלים אצלה החסדים והיא מזרעת ומעלה מיין נוקבין, ובסוף היחוד מתגלים הגבורות שלה, ונמתקים בחסדים שהבעל משפיע. והקב"ה יצר מציאות זאת כדי שתהיה ההמתקה וההעלאת מ"ן בשלמות. וכן בארנו במאמר 'חשמל דם' שהאיש הוא בחינת יצר הטוב, והאשה היא בחינת יצר הרע שצריך המתקה. וגם שם מצינו אותה בחינה כמובא ב'רושלמי' (שבת עה:) **יִצְרָה הָרַע רֵאשׁוֹ מֵתוֹק וְסוּפוֹ מֵרָ. וּמֵאִדָּךְ הֵיִצְרָה הַטּוֹב** תחלתו מר וסופו קשה כדרך של צדיקים.

הַבְּאֵנוּ אֶת הַזֵּהָר (תרומה קלג:) שְׁיִצְחָק הוּא בְּבַחֲבִינַת מְנוּרָה וּבְאֲרָנוּ שְׁזָמַן הַדְּלָקַת הַמְּנוּרָה בְּמַקְדָּשׁ מֵתַחִיל בְּחֻצוֹת הַיּוֹם דְּזָה הַזָּמַן שֶׁל זְוִיג יְסוּד וּמְלָכוֹת. וכן מצינו בְּרִש"י (שמות כה, מ) **שְׁהֲרָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה מְנוּרָה שֶׁל אֵשׁ**. ורואים שהמנורה היא בבחינת אש המסמלת את מדת הגבורה. וכן **מְנוּרָה** בגימטריא **אֵשׁ**. נראה דלכן כתוב (שמות כה, לא) **"מִקְשָׁה תִיעֶשֶׂה הַמְּנוּרָה"** דְּמִקְשָׁה מְרַמֵּז על קשוי היסוד דרך הגבורה. ומרמז במדרש (במדב"ר טו, ד) **"וְזָה מַעֲשֵׂה הַמְּנוּרָה מִקְשָׁה זָהָב"**, כְּלוֹמַר מֵהַ קֶשֶׁה הִיא לְעֵשׂוֹת, שְׁהֲרָבָה יִגַע בָּהּ מִשָּׁה, פִּינּוֹן שְׁנִתְקַשָּׁה אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשָּׁה טוֹל כְּכֹר זָהָב וְהַשְּׁלִיכוֹ לְאוּר וְהוֹצִיאֻהוּ וְהִיא מַעֲצָמָה נְעִשִׂית, רואים שְׁמִקְשָׁה הוּא מְלִשׁוֹן קֶשֶׁה, וכן רואים שהאש המסמלת את הגבורה עשתה את המנורה.

מְצִינוּ בְּרִש"י (דברים לב, מח) שְׁפָטִירַת מִשָּׁה הִיְתָה בְּחֻצֵי הַיּוֹם כְּמוֹ כְּנִיסַת נֹחַ לַתְּבֵהָ. וגם כאן נראה לבאר על פי מה שביארנו במאמר 'חשמל חטא' שבזמן פטירה הנשמה עולה מהמלכות ליסוד, ומיתת צדיקים היא בבחינת עלית מיין נוקבין שמעוררת את היסוד להשפיע מיין דכורין, לכן זה היה בחצי היום בזמן המסגל לזווג.

הוספות לגליון הושענה רבה

ההבדל בין ציון לירושלים, והקשר בין אותו האיש לחרבן בית המקדש.

מובא בקנטרס מהגרי"מ מורנגנטרן שליט"א על קבר דוד המלך ע"ה, שקודם הגאלה יעשו תקון בהר ציון, ומשם ימשך התקון לירושלים. ומבאר לדברינו, שפשם שהפנימי נחרב קודם, כי הוא העקר, כך התקון יהיה קודם בפנימי שהוא ציון, ואחר כך יזכו לגאלה השלמה. וכן כתוב (עובדיה א, כא) **"ויעלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו והיתה לה המלוכה"**. ורואים שתחלת עלית המושיעים היא **"בהר ציון"**, ששם שופטים את **"הר עשו"**, היינו שעוצרים את היניקה של עשו מציון, ואז **"והיתה לה המלוכה"**. וכן **"בהר ציון לשפט"** ר"ת **צ"ל"ב**, הסמל של הנוצרים שמתנוסס בהר ציון, שבו יעשו את המשפט ברוחניות ובגשמיות, על ידי הפסקת יניקתם, וכשזה נופל זה קם. וכן **צ"ל"ב** מרמז בכתוב (דברים לב, מג) **"הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצרי"**. וכן הכתוב המדבר על יניקת הקלפה מציון, (מיכה ג, יב) **"לכן בגללכם ציון שדה תחרש"**. ר"ת **צ"ל"ב**. וכן בדלוג הפוך של ג' אותיות **"בגללכם ציון"**. וכן **צ"ל"ב** בגימטריא **נגע**, המסמל את יניקת הקלפה מענג הקדשה, כמובא בשער המצוות' להאריז"ל (תזריע ע' נא) **צרעת הוא רוח הטמאה והנגע אינו טמאה אלא ניצוץ אחד של דינא קשיא טהור שנגלה שם**. וכן **נגע** בגימטריא פגם דנגע הוא קדשה שנפגמה על ידי הקלפות שמסובבות אותה. וכן הכתוב (ויקרא יג, ב) **"והיה בעור בשרו לנגע צרעת"** ר"ת **צ"ל"ב**. וזה גם דלוג הפוך של ד' אותיות. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין צח:) שישור המשיח ששרשו מהמקום הזה, וסובל עונותיהם של ישראל הם צרעת. וכן **צ"ל"ב** מרמז בכתוב (שמות יז, ט) **"וצא הלחם בעמלק"**, בדלוג ג' אותיות. וכן **צ"ל"ב** מרמז בכתוב (דברים כח, מח) **"ונתן על ברזל על צוארך"** בדלוג הפוך של ג' אותיות, ובכתוב (תהילים א, א) **"ובמושב לצים לא ישב"**. כי הם קלפת הליצנות שמלבישה על מקום הצחוק דקדשה כפי שנבאר לקמן שאותיות ציון נמצאות בתוך ליצנות. וכן **צ"ל"ב** מרמז בכתוב (משלי טו, יב) **"לא יאהב לץ הוכח לו"**. והוסיף הרה"ג ר' אברהם פלדמן שליט"א שאותיות לץ נמצאות בתוך צ"ל"ב.

כתוב (בראשית כה, כג) **"ויאמר ה' לה שני גוים בבטןך ושני לאמים ממעיך יפרדו ולאם מלאם יאמץ"**. ומבאר רש"י **"מלאם יאמץ"**, לא ישוו בגדלה, כשזה קם זה נופל. לא נתמלאה צור אלא מחרבנה של ירושלים. רואים שהמאבק בין עשו לעקב הוא במלה **"יאמץ"**. שהאות הראשונה והאחרונה הן שתי האותיות הראשונות של ציון. וכן **"יאמץ"** מרמז בתפלת דוד (תהילים כז, יד) **"חזק ויאמץ לבך"**, ומרמז גם **צ"ל"ב** סמל הנוצרים, שגלחם בדוד כדלעיל **"ויאמץ לבך"**, ודוד רמז שנגדם צריך **"יאמץ"**. וכן רואים את הרמז של **"יאמץ"** סביב המאבקים והנצחונות על דוד המלך וחר ציון. כשאברהם הציל את לוט עבור נשמת דוד, כתוב (בראשית יד, כ) **"וירון אל עליון אשר מגן צריך בידך"**. וכן כשאברהם יצא בשלום מאבימלך כתוב (בראשית כ, יד) **"וישח אבימלך צאן ובעדים ושפחות ויתן לאברהם וישב לו את שרה אשתו"**. וכן אצל יצחק ואבימלך כתוב (בראשית כו, ט) **"ויאמר אליו יצחק כי אמרת פן אמות עליה"**. וכן כשדוד התפלל להנצל מאויביו, כתוב (ש"ב כב, יח) **"יצילני מאיבי עז משנאי כי אמצו ממני"**. (תהילים יח, יח) **"יצילני מאיבי עז ומשנאי כי אמצו ממני"**. וכן בזמן חרבן בית המקדש מרמז **"יאמץ"** יחד עם ציון ועם נוצרים. (ירמ' ד, ו) **"שאו נס ציונה העיזו אל תעמדו כי רעה אנכי מביא מצפון ושבר גדול וגו', הזכירו לגוים הנה השמיעו על ירושלים נצרים באים מארץ המרחק ויתנו על ערי יהודה קולם"**.

וכן על הגאולה כתוב (ישעי' מט, יח) "שאי סביב עיניך וראי כלם נקבצו באו לך". וכן "יאמץ" בגימטריא שמו של מלך המשיח צמח עם האותיות.

מצינו במדרש (תנחומא יתרו ג) "לץ תפה" זה עמלק. ורואים שקלפת עמלק היא בבחינת ליצנות. ומבאר לדברינו כינון שהם יונקים ממקום הצחוק דקדושה, הם בבחינת ליצנות. וכן אותיות ציון נמצאות בתוך ליצנות, כי משם הם יונקים. וכן אומרים על המן ביוצר לשבת זכור, לץ בבא ללוצץ. פלץ ונתלוצץ. וכן הכתוב (אסתר ז, ט) "ויתלו את המן על העץ", ס"ת לצינו"ת. וכן הכתוב (אסתר ט, יג) "ואת עשרת בני המן יתלו על העץ" ס"ת לצינו"ת. וכן מובא ברבי צדוק (מחשבות חרוץ ג) "לץ תפה" זה עמלק שזה כל ענינו בשחוק, כי הוא מלעיג על האמת, והשעה משחקת לו בעותרא דהאי עלמא כהמן שהיה עשיר שבאמות העולם, אבל רק לשעה כדרך המשחק, והשחוק המצוי הוא מצד הרע, הוא השחוק של קלות ראש המרגיל לערוה. וכן בספרו 'רסיסי לילה' (גב) כשנכנס דבר תורה ללב, יצא נגדו דבר של ליצנות, כי "ראשית גוים עמלק" ודרשו חז"ל "לץ תפה" זה עמלק והוא השרש ועמק ראשית שבכל האמות. כי ליצנות הוא ההיפך מדברי תורה דכתיב בה אמת שזה כל ענין התורה המלמדת לאדם דרך ה', היינו שכל פרטי ענינו מעשיו ומחשבותיו יהיה הכל שפת אמת אשר תכון לעד. וליצנות הוא ההיפך מאמת. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ב ע' מא, מד) שאבימלך היה בבחינת צחוק וליצנות דקלפה, כמובא בגמרא (ע"ז יט) "ובמושב לצים לא ישב" שלא ישב במושב אנשי פלשתים מפני שלצנים היו. ובארנו לעיל שאבימלך שיך לקלפה שמלבישה על המקום הזה.

מצינו בזהר חדש (יתרו מג:) פומא דיליה מלכות, תרין שפון נצח והוד, יסוד לשון למודים. רואים שהלשון היא בחינת היסוד שבפה והפה עצמו הוא בחינת מלכות. וכן מובא ב'אוצרות חיים' להאריז"ל (הארות ז"ו פ"ז) ש'יסוד הנוק' נקרא פה. וכפי שמצינו בגמרא (מנחות צח.) פה שלמעלה, פה שלמטה. נראה דפה בכללותו הוא מלכות, והלשון היא בבחינת יסוד דנוק', לכן אומרים ברית הלשון, ולא ברית הפה, כי הברית היא דרך הלשון שהיא בבחינת יסוד דנוק'. וכן מובא ברבנו בחיי (ויקרא יט, כז) שהלשון היא בחינת האות ו'. וכן לשון מרמזת בכתוב המדבר על השפעת הפרנסה (תהילים קמה) "אלין ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו" בדלוג ד' אותיות. וכן מצינו במדרש (ויק"ר כה, ו) שיש ערלה בפה. וכן מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' לד ע' נו) שכשם שיש בברית ערלה ופריעה, כך יש בערלת הפה ב' חומות. שנים בבחינת ערלה, ושפתים בבחינת פריעה. ומבאר על פי דברינו דלשון בגימטריא שפ"ו המסמל את יסוד הנוק'. וכן שפה עם הפולל בגימטריא שפ"ו. וזה גם הסוד של דוד בן ישי שהוא בגימטריא שפה או לשון, כמו שכתוב על המלך המשיח (ישעי' יא, ד) "וברוח שפתיו ימית רשע", וכן יהודה שממנו יוצאת המלכות נקרא יהודה על שם הודאה בדבור דשירות ותשבחות שיכות לפה, ולדוד.

מובא בשער הגלגולים' להאריז"ל (לז) בלקתך מצפת לצד צפון ללכת אל כפר עין זיתון, דרך אילן אחד של חרוב, שם קבור יש"ו הנוצרי. ויש שם ב' דרכים וכו'. והנה באמצע ב' הדרכים האלו, יש שם בקעה גדולה של אילני זתים, ולקצה הצפוני של בקעה זו יש שם נחל מים שוטף. ובאר הרה"ג ר' י. רוזנפלד שליט"א שרואים את יניקת הנוצרים מצפת במקום של אילני זתים וחרובים ונחלי מים, המסמלים את פנימיות התורה, כי יניקתם משרש דוד בן ישי שמגלה את פנימיות התורה בזמן הגאולה. ועוד הוסיף שישו מרמז על ישות וגאונה, שהיא הקלפה המלבישה על מלכות בית דוד שהם בתכלית העננה והבטול. לכן תלו את

ידי להראות שאין לו שום כח. וכן רומי הם מלשון רוממות וגאונה, כמו שכתוב (דברים ח, יד) "ורם לבבך ושכחת".

וכן נוצרי אותיות ציון ר', דאות ר' מסמלת את הרע כידוע. או באפן אחר, נוצרים אותיות ציון מר, דעמלק הוא בגימטריא מר, ויש כאן רמז על אחיזת עמלק בשפע של ציון, כי עמלק הוא הנכד של עשו, והוא היסוד דקלפה שמשפיע לכל השבעים אמות, כדבארנו במאמר 'חשמל מטה'. וכן השקוץ הגדול שבנו הנוצרים בהר ציון הוא של הגרמנים שהם כידוע מזרע עמלק ועשו. וכן הגרמנים ימ"ש נקראו נאצים שהוא קצור של נאצינל שיש בו אותיות ציון. ומשמעות המלה נאצינל דומה למדת סדם, שדואגים רק לעצמם והורגים ומסלקים את כל הזרים. ואלו הן הקלפות המתלבשות על מלכות בית דוד שענינה חסד ורחמים עם כלם, כפי שבארנו במאמר 'שרש דוד' מדוע נשמת דוד נולדה בסדם. וכן עמלק הוא בחינת כלב המסמל את היסוד שבמלכות דקלפה כדלעיל, כמובא במדרש (תנחומא תצא ט) מהו עמלק עם שבא ללוק דמן של ישראל, כפי שנבאר לקמן שהיסוד שבמלכות הוא בבחינת דם. וכן הכתוב שנאמר על עמלק (דברים כה, יח) "ויזנב בן כל הנחשלים אחריו" ס"ת כל"ב. וכן נחש מרמז במלה "הנחשלים". וכן גרמניא בגימטריא ערלה או חרוץ או שד המסמלים את הקלפה שבמקום הזה.

מובא ביעב"ץ (סדר עולם רבה) שהיה הארון במצודת דוד במשך יותר מארבעים שנים, ושם גם יסד את משמרות הלוייה שישוררו לפני הארון, והרי זה סימן לעתיד שמשם תתחיל גם צמיחת הבית השלישי הנצחי. רואים שבנין בית המקדש השלישי, יתחיל בתקון שיעשו בעיר דוד בהר ציון. וכן רואים דמיון בין הפסוק של הגאלה, (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". לפסוק של תקון ציון (ישעי' לד, ח) "כי יום נקם לה' שנת שלומים לריב ציון". דשני אלו הם אותו תקון כדבארנו. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהפסוק על ריב ציון בא אחרי הפסוק של "זבח לה' בבצרה וטבח גדול בארץ אדום", לרמז שריב ציון קשור לאדום, כפי שרואים מהפסוק "ועלו מושעים בהר ציון לשפט את הר עשו". וכן מצינו שהנקמה לעתיד לבא תהיה "בעמק החרוץ" ומזכרת גם ציון ככתוב (יואל ד, יד) "המונים המונים בעמק החרוץ פי קרוב יום ה' בעמק החרוץ, וגו', וה' מציון ישאג ומירושלים יתן קולו". ובארנו לעיל שחרוץ מסמל את הניקה מהשפע של ציון. וכן מבאר הרד"ק שם: "החרוץ פי שם יהיו הגוים חרוצים וחתוכים, או פי שם יחרץ ויחתך משפטם כמו שקרא אותו עמק יהושפט. ורואים שחרוץ מסמל את הדין עצמו, וכפי שבארנו שנתוק וניקתם מהחרוץ הוא הנקמה והדין הגדול. וכן שם שפ"ו המסמל את ציון כדלעיל, מרמז בכתוב (תהילים עט, י) "ינדע בגוים לעינינו נקמת דם עבדיך השפוך". וכפי שנבאר שציון היא בבחינת דם, והנקמה תהיה דרך נתוק וניקתם משפע הדם שהם שופכים ולוקחים מציון. וכן רואים בזמירות שבת שהנקמה באדום תהיה בגלל השפע שהם גוזלים מציון. נסגרת לאדום ביד רעי מדני. שבכל יום ויום ממלאים כרסם מעדני. עזרתו עמי לסמן את אדני. ולא נטשתני כל ימי עדני. כי לא יזנח לעולם ה'. בבאו מאדום חמוץ בגדים. זבח לו בבצרה וטבח לו בבוגדים. ויז נצחם מלבושיו להאדים. בכחו הגדול יבצור רוח נגידים. הגה ברוחו הקשה ביום קדים. וכן הכתוב (שמואל ב, ה, ז) "וילכד דוד את מצדת ציון היא עיר דוד" ר"ת אדו"ם. אף שדוד כבש את המקום מנכדי אבימלך שהיה פלישתי ולא אדומי, ודאי שהיתה גם לקלפת אדום אחיזה במקום הזה, וכשכבש דוד את המקום סלק את קלפת אדום משם..

מְצִינוּ בְּזֶהֱרָה חֲדָשׁ (רות צג) **הָאֲרָץ רוֹעֵדָת מְצִיּוֹן**. נִרְאָה דְּלִכְּוֹן רְעִידַת הָאֲדָמָה בְּאֵה מְצִיּוֹן, דְּמוּבָא בִּירוּשָׁלַיִם (ברכות טד) **אָמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל אֵין רַעַשׁ אֱלָא הֶפְסֵק מַלְכוּת**. כְּמָה דְאֵת אָמַר "וּתְרַעַשׁ הָאֲרָץ וּתְחַל". וְכִינּוּ שְׁצִיּוֹן הִיא שְׂרַשׁ הַמַּלְכוּת בְּעוֹלָם, כְּשֵׁישׁ זַעְזוּעַ וְהֶפְסֵק בְּמַלְכוּת, זֶה גּוֹרֵם אֵת הַרְעִידָה מְצִיּוֹן.

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

בארנו במאמר שלפני חז"ל לא מונים את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, ולפי זה שנת תשע"ג היא שנת תשע"ב האמתית. וכל הרמזים על שנת תשע"ב תקפים גם לגבי שנת תשע"ג.

וְאִכּוֹן רָאִינוּ בִּיד בְּחֻשׁוֹן תְּשַׁע"ג שֶׁהִיְתָה סַעְרָה גְדוֹלָה בְּאַרְהַ"ב, וּמִסְפַּר יָמִים קוֹדֵם הִיְתָה רְעִידַת אֲדָמָה חֲזָקָה בְּקִנְאָדָא, וְגַם בְּאֲזוּרִים הִיְהוּדִיִּים, וְהִבְאִנוּ מֵהַמְקַבְּלִי ר' מִשֶּׁה אֶהְרֹן הַכֹּהֵן שְׁלִיט"א שְׁחַשֵּׁשׁ מְאֹד מִשְׁטָף בְּכַמָּה מְדִינוֹת הָעוֹלָם. וְכִמוֹ שְׁכַתוּב (דניאל ט, כו) **"וְקִצּוֹ בְּשִׁטָּף"** (יחזקאל יג, יג) **"וְנִגְשָׁם שִׁטָּף בְּאֶפֶי יְהִיָּה"**. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א **שְׁתַּשַׁע"ג** בְּגִימְטְרִיא רְעִידַת אֲדָמָה גְדוֹלָה.

וְכִן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם אֶחָד מֵהַמְקַבְּלִים שְׁלִיט"א **שֶׁהוֹרִיקוֹן** הוּא עֲנֵשׁ עַל קָרִי, הוֹן. וְהִתְקוֹן לְזֶה הוּא לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה פְּדוּעַ, וְכַפְתּוּב (משלי כד, ד) **"וּבִדְעַת חֲדָרִים מְלָאוּ כָּל הוֹן יָקָר וְנָעִים"**. וְכִן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' מִשֶּׁה צוּרִיָּאל שְׁלִיט"א שֶׁכֵּן מְצִינוּ בִּירוּשָׁלַיִם (ברכות טד): **אֲלֵיהוּ ז"ל שָׁאֵל לְר' נְהוֹרִי מִפְּנֵי מָה בְּאֵין זְנוּעוֹת לְעוֹלָם, אָמַר לִיה בְּעוֹן תְּרוּמָה וּמַעֲשָׂרוֹת. וְכו'.** אָמַר ר' אָחָא בְּעוֹן מִשְׁכַּב זָכַר. אָמַר הַקַּב"ה אֲתָה זַעְזַעְתָּה אֵיבָרְךָ עַל דְּבַר שְׁאִינוּ שְׁלָךְ, חֵינְךָ שְׁאִי מְזַעְזַע עוֹלָמִי. וְרַבְּנָן אָמְרוּ מִפְּנֵי הַמַּחְלָקָת. וְכִן הִשְׁתַּלְשַׁל בְּגַשְׁמִיּוֹת שֵׁם הַסַּעְרָה בִּיד חֻשׁוֹן תְּשַׁע"ג **סַנְדִּי**, הַנְּשַׁמַּע כְּמוֹ מִשְׁמַעוֹת **שְׁלוּחַ**, הַמְרַמֵּז עַל שְׁלוּחַ לְחֵרוֹת בְּגֵאלָה. וְכִן הַסַּעְרָה הִכְתָּה אֵת הָאֲזוּרִים בְּהֵם גְּרִים גַּם יְהוּדִים וְגַם גּוֹיִם, בְּסוּד חֲבוּר קַלְפָּה וּקְדוּשָׁה, וְשְׁלוּחַ הוּא סַמָּל שֶׁל חֲבוּר קַלְפָּה וּקְדוּשָׁה. כְּפִי שֶׁבְּאַרְנוּ בְּמֵאמַר 'סוּד הַשְּׁנַיִם'. וְעוֹד נִרְאָה לְהוֹסִיף עַל דְּבָרֵי רַבְּנָן בִּירוּשָׁלַיִם שְׁמַחְלָקָת מְבִיאָה זְנוּעוֹת לְעוֹלָם. שְׁבַשְׁנִים אֱלוֹ צְרִיךְ לְהִזְהַר מְזוּעוֹת שְׁבִיאוֹ כְּתוּצָאָה מִמַּחְלָקָת, יוֹתֵר מִתְּמִיד. שְׁהָרִי הִבְאִנוּ לְעִיל מֵהַגְּר"א שֶׁהַשְּׁנַיִם תְּשַׁע"ב וְתַשַׁע"ג הֵן בְּסוּד עֲטָרַת הַיְסוּד שְׁמַחְבַּרְתִּי שְׁנֵי מִשִּׁיחִין, זֶה הַסוּד שֶׁל נִשְׁמַת בְּנִימִין. וְעַל בְּנִימִין מְצִינוּ שְׁיַעֲקֹב פָּחַד מְאֹד שְׁלֵא יִקְרְהוּ אֶסוֹן, כְּכַתּוּב (בראשית מב, ד) **"וְאֵת בְּנִימִין אָחִי יוֹסֵף לֹא שָׁלַח יַעֲקֹב אֵת אָחִיו כִּי אָמַר פֶּן יִקְרָאנוּ אֶסוֹן"**, וְכִן מוּבָא שֵׁם (לח) **"וַיֹּאמֶר לֹא יֵרַד בְּנֵי עַמְכֶם כִּי אָחִיו מֵת וְהוּא לְבַדּוֹ נִשְׁאַר וְקִרְאָהוּ אֶסוֹן בְּדַרְכֵךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ בָהּ"**. וְכִן מוּבָא שֵׁם (מד, כט) **"וּלְקַחְתֶּם גַּם אֵת זֶה מֵעַם פְּנֵי וְקִרְהוּ אֶסוֹן"**. [הַמְלָה אֶסוֹן מוֹפִיעָה בְּכָל הַתּוֹרָה רַק ה' פְּעַמִּים, וְג' פְּעַמִּים מִתּוֹכָן מְזַכְרוֹת עַל בְּנִימִין]. יַעֲקֹב חֲשַׁשׁ מֵאֶסוֹן אֲצֵל בְּנִימִין יוֹתֵר מִכָּלֵם, כִּי בְּנִקְדָּה הַזֹּאת שֶׁל בְּנִימִין, שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת עֲטָרַת הַיְסוּד שְׁבָה מִתְּאַחֲדִים כָּל הַסְּפִירוֹת, חֲגִבִים לְהִזְהַר מְאֹד לְהִיּוֹת בְּאַחֲדוּת. וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם יִהְיֶה פְּרוּד בֵּין הַשְּׁבִטִים, אוֹ בֵּין יוֹסֵף לְאֲחִים זֶה יְבִיא אֶסוֹן עַל בְּנִימִין שֶׁהוּא הַמֵּאֲחָד בִּינֵיהֶם. וְכִפִּי שְׂרוּאִים שֶׁהַמַּחְלָקָת בֵּין יוֹסֵף לְאֲחִים שְׁכַמְעַט גְּרַמָּה לְאֶסוֹנוֹת, הִיְתָה דוֹקָא עַל בְּנִימִין, כִּי בְּנִימִין הוּא הַנִּקְדָּה שְׁמַאֲחַדְתִּי אוֹתָם, וְשֵׁם נִמְצָאת סְכַנַת הַפְּרוּד שְׁמוּבִילָה לְאֶסוֹנוֹת. וְלִכְּוֹן אוֹמְרִים רַבְּנָן בִּירוּשָׁלַיִם שְׁמַחְלָקָת מְבִיאָה אֶסוֹנוֹת לְעוֹלָם, מֵאוֹתָה סְבָה שְׁיַעֲקֹב חֲשַׁשׁ מֵאֶסוֹן אֲצֵל בְּנִימִין. וְכִן אֶסוֹן מְרַמֵּז בְּכַתּוּב (אסתר ד, ט) **"לֵךְ כְּנוֹס אֵת כָּל הַיְהוּדִים"**, כִּי הָאֲחֲדוּת הִיא הַתְּרוּפָה נֶגַד הָאֶסוֹן. וְכִן

אָסוֹן עם האותיות והכולל בגימטריא **תשע"ב**, לפי החשבון שאות נו"ן סופית היא מספר שבע מאות. כי השנים האלו הן בסוד בנימין שצריך להזהר מאסוֹן. וכן מובא בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שפרוד אותיות **רוֹדף**.

מוֹבָא ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א' ח"א ע' ג) שפָּשַׁם שִׁנְפָּלוֹ רפ"ח ניצוצים בשבירת המלכים בבריאת העולם למטה לקלפות, כך נפלו ניצוצים מדרגה עליונה שבקדשה בבחינת אבא ואמא ששם אין קלפות כלל, לדרגה תחתונה שבקדשה בבחינת זעיר אנפין ונוקבא. וניצוצים אלו הם התורה בעצמה שעליה נאמר במדרש (ב"ר יז, ה) **נובלות חכמה של מעלה תורה**. וכמו שפצינו בגמרא (במות סג:) **אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף**. היינו שצריך לברר את כל הניצוצות שִׁנְפָּלוֹ למטה לקלפות ולהוליד אותם, כך אין בן דוד בא עד שיגמרו לברר את ניצוצי התורה והחדושים שצריך להתחדש בזמן הגלות. כפי שמובא בספר 'דברי תורה' מהאדמו"ר ממונקאטש זצ"ל בשם המהרש"ק מבראדי על הפתוב (קהלת יב, יב) **"ויתר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין קץ"**, שצריך לכתב הרבה ספרים, משום ש"אין קץ", והגאולה מתעכבת עד שיצאו לאור כל הספרים.

שְׁמַעְתִּי מיהודי ששמע מנכדו של הרב מנדל זצ"ל מבני ברק שהרב מנדל אמר אחרי מלחמת ששת הימים, שצריך לחכות עוד 45 שנה לביאת המשיח, בגלל הפסוקים בסוף דניאל. ועוד אמר בשמו שאמר לפני עשרות שנים שקודם ביאת המשיח יעמד כושי בנשיאות ארה"ב. וכן כתבו לי שלפני מלחמת ששת הימים היו לראשונה בארץ ישראל שש מאות אלף גברים שהיו בני למעלה מעשרים שנה. וכיום אומרים שיש כמנין הזה, שהם שומרי תורה ומצוות. ומצינו במדרש (ילקוט הושע תקיח) **מה יציאתם ממצרים בששים רבוא, וכניסתן לארץ בששים רבוא, בן לימות המשיח בששים רבוא**. ובספר 'קול התור' (פ"ה) מובא בשם הגר"א שבביאת המשיח יהיו ששים רבוא באזור שנקרא שְׁעָרֵי יְרוּשָׁלַיִם, בדריוס של 27 אלף אמה סביב העיר העתיקה, [13.5 קילומטר] וזה כולל אזור מעלה אדומים גבעת זאב וכו'. ונרמז בפתוב (ישעי' ב, ה) **"בית יעקב לכו ונלכה באור הוי"ה"**. הר"ת של הפסוק בגימטריא 60, המלה **"באור"**, אותיות **רבוא**. האותיות השניות בגימטריא **ציון**, והס"ת בגימטריא **לב ירושלים**. ומבאר הגר"א שמרמז כאן כשיהיו 60 **רבוא בציון בלב ירושלים**, יבא משיח. וכן מצינו בזהר (הקדמה א:א) **"ירושלים הבנויה פעיר שחברה לה"**. הכי **אומינא לך דלא איעול אָנָא לעילא עד דיעלון בן אכלוסך לתתא**. רואים שה' נשבע שלא יכנס בירושלים של מעלה, עד שיכנסו **אוכלסא**, [ששים רבוא] בירושלים של מטה. והוסיף הרה"ג ר' לייבל דוידוביץ שליט"א שבאמת רואים שבנו גדר הפרדה כמו חומה סביב כל השכונות החדשות של ירושלים כולל מעלה אדומים וגבעת זאב, וזה מכליל את כל מה שבפנים לעיר אחת מקפת חומה. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב (ישעי' ס, כב) **"בעתה אחישנה"** עם האותיות בגימטריא **בששים רבוא**. וכן פרסם לאחרונה שיש בארץ ישראל **שש מליון יהודים**, בן רבנו, ונדוע מה שאמר האדמו"ר ר' אהרון מבֶּעֶלְזָא אחר השואה, שקודם עם ישראל צריכים לחזור להיות מה שהיו, ואחר כך יבא משיח. ונביא את דבריו כפי שפרסמו בבטאון 'צאנז' (אב תשס"ז): **אחרי מעמד הנחת אבן הפנה לקרית צאנז, ראה רבינו הקדוש [האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל] את איש אמונו, הרבני החסיד מוה"ר יחזקאל רייך ז"ל, שהתלנה עמו מארצות הברית, אמר לו רבינו הקדוש: 'סע תל אביבה, לשחר את פני הרבי מבֶּעֶלְזָא. אך זאת בקשתי, שתקשיב היטב לדברי תורתו, וכשתשוב, ברצוני שתחזר לפני עליהם'.** במהלך סעדות השבת אמר הרה"ק מבֶּעֶלְזָא דברי תורה על מה שאומרים בפיוט, ביוצרות של שבת החדש, 'הנה זה בא לפרקים'. שהגאולה העתידה לא תבא בפעם אחת, אלא לפרקים. כשהגיע, ראה את רבינו הקדוש עומד וממתין עליו. הוא חזר בפניו את דבריו של הרה"ק מבֶּעֶלְזָא,

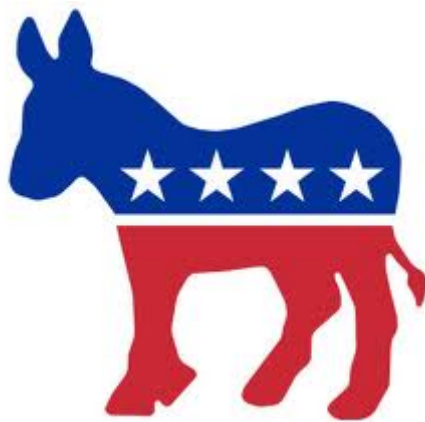
שהגאלה וביאת המשיח לא יהיו בבת אחת אלא לפרכים. כששמע רבינו הקדוש את הדברים פרץ בבכי, הוציא אנחה השוברת כל גופו של אדם ואמר: 'אוי ווי, סברתי שפעת כבר יבוא משיח מיד, והנה הרבי מבעלזא אמר 'הנה זה בא לפרכים', ואם כן בודאי יבא לפרכים, אוי ווי'. ביום שני, כשהגיע רבינו הקדוש אל הרה"ק מבעלזא, אמר לו: 'שמעתי שהרבי אמר שמשח יבא לפרכים. האמנם לא היה די במה שעברנו עד עתה? כל הצרות והפרענויות וחרבון כלל ישראל?!'. ענה לו הרה"ק מבעלזא: 'ראו נא מה שכתוב בהמשך, 'זמן לגאול רצוצים מארקים'. וכי ראוי להביא את משיח בזמן כזה, כשבני ישראל שבורים ורצוצים, כשעדין לא באו לתקומה אחר החרבון? צריכים קודם כל לקים את הכתוב שם, 'חשרת מים למלאת רקים, טעות לריות וירקים, טלאים בו להקים'. ורק כשנקומם את כלל ישראל כמעמד הראשון ונשקם כל החרבות, נפעל להביא את משיח צדקנו'. וכן שנת תשע"ב ר"ת שער על תילה בנויה. וכן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (שמות יב, לו, לח) שביציאת מצרים היו גברים ונשים 3.600.000 ועוד 2.400.000 ערב רב, יחד יצאו ממצרים שש מליון נפשות. והגאלה העתידה דומה לגאלת מצרים כמו שכתוב (מיכה ז, טו) "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וכן מובא בספר 'ציונים בדרך החיים' שבזמן דוד המלך היו שש מליון נפשות, על פי הכתוב (ש"ב כד, ט) שהיו מליון ושלוש מאות אלף גברים אנשי חיל מגיל עשרים עד חמשים.

כתוב (זכריה ט, יג) "כי דרכתי לי יהודה קשת מלאתי אפרים ועוררתי בנין ציון על בנין יון ושמתין כחרב גבור". ומבאר המלבי"ם "כי דרכתי לי יהודה קשת", הגדה אחת היא מה שיהיה בימי בית שני שינצחו בני יהודה את בני יון על ידי תשועת ה', ויהודה יהיה כקשת דרוכה ביד ה' ללחם עם היונים, והגדה שניה היא "קשת מלאתי אפרים" שלעתיד לבא בעת גוג ומגוג יתעוררו בני אפרים והם יהיו קשת ה' ללחם עם גוג ומגוג, והמאמרים מקבילים. רואים שהמלבי"ם באר את אותה נבואה על החשמונאים ועל מלחמות משיח בן יוסף לעתיד לבא. ומבאר לדברינו שתקופת משיח בן יוסף היא מלחמות בדרך הטבע כמו שהיה אצל החשמונאים, והגם מתלבש בתוך הטבע. וכמו שהחשמונאים פעלו בתקופה רוחנית קשה לעם ישראל, שהיו הרבה מתנינים וכו', כך משיח בן יוסף פועל בתקופה רוחנית קשה לעם ישראל. ואולי זה גופא הטעם שהישועות צריכות להתלבש בדרך הטבע ולא רואים נסים גלויים, כי הדורות אינם ראוים לנסים גלויים. ולצערנו המצב כיום הרבה יותר קשה ממצב החשמונאים, שאצלם יראי ה' נהלו את המערכות, והיום גם לזה לא זכינו. וכן מובא בגר"א (תיקוני ד"ח פה:) סטרא דערב רב, קלקול הברית בסוף יומיא באלף השישי, וכו', בתחילה יתער בשמאלא כמ"ש "שמאלו תחת לראשי", והוא יהיה פקידה כמו שהיה בבית שני בימי כורש, ולא יצאו בו, ואחר כך יתער ימינא שהוא בנין עולם, אבל קודם הגאלה יהיה אחד מעיר ושתיים ממשפחה, בונה עולמות ומחריבן.

נשיא ארה"ב אובאמה.

כמו כן מצאנו הזיהר שסמוך לגמר השבעים ושתיים יתעוררו אמות העולם נגד ירושלים ותהיה "ועת צרה היא ליעקב וממנה ישע", מה שלצערנו כבר רואים בזמינו שארצות הברית יוצאת נגד ירושלים. וכן נשיא ארה"ב אובאמה נרמז בפסוק (יחזקאל לח, ב) "בן אדם שים פניו אל גוג ארץ המגוג נשיא ראש משך ותבל והנבא עליו: ואמרת כה אמר אדני הוי"ה הנני אליך גוג". בדלוג ז' אותיות וכן "כה אמר אדני הוי"ה", בגימטריא

בְּרֶק אֹבָמָה. וְכֵן מְגֹוֹג אֲרָצוֹ שֶׁל גֹּוֹג, בְּגִימְטְרִיָּא נ"ב כְּמִסְפֵּר הַמְּדִינוֹת שֵׁישׁ בְּאַרְה"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב פְּרִיד זצ"ל ש"גֹּוֹג נְשִׂיא רֹאשׁ מְשֶׁן וְתַבְל", בְּגִימְטְרִיָּא אֲרָצוֹת הַבְּרִית אַמְרִיקָה, עִם הַמְּלִים. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֱלִיהוּ בֶן הַקּוֹן שְׁלִיט"א ש"רֹאשׁ" בְּגִימְטְרִיָּא בְּרֶק חוֹסִיין אֹבָמָה. וְזֶה גַם הַמִּסְפֵּר שֶׁל הַשֵּׁר תַּק"א שְׁמֻמָּה עַל כָּל מְלֶאכֶי הַחֲבֵלָה, כְּמוּבָא בְּתַפְלַת מַהֲר"ש אוֹסְטְרוֹפֹלִי בְּעֶרֶב פֶּסַח, וְזֶה גַם הַמִּסְפֵּר שֶׁל הַר"ת שֶׁל עֶשֶׂר מִכּוֹת דַּצ"ךְ עַד"ש בֹּאח"ב. וְשֶׁל מְלוֹי שֵׁם שְׁדִי. וְהֹרֵאשׁ נִרְמָז בְּכַתוּב (בְּרֵאשִׁית מֵט, א) "אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים". "בְּאַחֲרִית" ר"ת בְּרֶק חוֹסִיין אֹבָמָה. וְהֹאֲתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁאַרוּ רִי"ת בְּגִימְטְרִיָּא סְמָאֵל לִילִית. וְכֵן הֹרֵאשׁ שֶׁל גֹּוֹג וּמְגֹוֹג הוּא הֹרֵאשׁ שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אַמּוֹת, לְכֵן אֹבָמָה הוּא גַם נוֹצְרִי וְגַם מוֹסְלָמִי, [עֲשׂוּ וַיִּשְׁמַעְאֵל], שֶׁהֵם ב' הַשְּׁרָשִׁים שֶׁל כָּל הָאֻמּוֹת, חֶסֶד וְגִבּוּרָה דְקַלְפָּה. וְכֵן פְּרָצוּפִי אַבָּא אִמָּה שְׁרָשֵׁי הַחֶסֶד וְגִבּוּרָה דְקַלְפָּה נִרְמָזִים בְּשֵׁמוֹ. אוֹ בְּאִפְּן אַחַר אָב אִם ו"ה הַמְרַמָּז גַם עַל זִו"ן דְקַלְפָּה. וְלְכֵן שְׁמֵם אֲרָצוֹת הַבְּרִית, הַמְרַמָּז עַל הַיִּסוּד שֶׁמַּחֲבֵר אֶת כָּל הַפְּרָצוּפִים וְהַסְפִּירוֹת דְקַלְפָּה. וְכֵן בְּרֶק אֹבָמָה בְּגִימְטְרִיָּא נְחָשׁ, הַלְעַמַּת זֶה שֶׁל מְשִׁיחַ, כִּידוּעַ. וְכֵן בְּרֶק חוֹסִיין אֹבָמָה בְּגִימְטְרִיָּא סוּפַת דָּוִד. עַד כָּאֵן דְבָרֵי הַרֵב בֶּן הַקּוֹן שְׁלִיט"א. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לֵב שְׁלִיט"א שֶׁהַכּוּשִׁי בְּגִימְטְרִיָּא שְׁמוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, מְנַחֵם בֶּן עֲמִיאֵל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֲבֵרָהם פֶּלְדְּמָן שְׁלִיט"א שְׁבֹאוֹבָמָה יֵשׁ בְּפָנִים אוֹתִיּוֹת מוֹאָב, שֶׁהִיא הַקַּלְפָּה שְׁמֻמָּה יֵצֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּיּוֹן שֶׁהִיא מְלַבִּיֶשֶׁה עָלָיו. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שְׁאִמְרִיקָה מְכַנֶּה בְּפִי הַבְּרִית בְּשֵׁם דָּוִד סָם. וְאוֹתִיּוֹת דָּוִד סְמוּכּוֹת לְגֹוֹג, וְסָם מְרַמָּז עַל הַס"ם שֶׁהוּא הַשֵּׁר שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אַמּוֹת. וְכֵן כְּתוּב לִי שְׁאִמְרִיקָה בְּגִימְטְרִיָּא פְּרָעָה, שֶׁהִיא רֹאשׁ שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אַמּוֹת. וּמִצָּאוֹ שֶׁתְּמוּנַת פְּרָעָה בְּפִירְמִדוֹת בְּמִצְרַיִם, דּוּמָה לְדִיוֹקָן אֹבָמָה. וְכֵן רוֹאִים שֶׁסְמֵל הַמְּפֻלְגָּה שֶׁלוֹ הוּא חֲמוֹר חֲצוּי לְשָׁנִים, לְרַמָּז שֶׁהֵם נִלְחָמִים בְּחֲמוֹרוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וְחוֹתְכִים אוֹתוֹ, כְּבִיכּוֹל. [בְּבֹאוֹר זֶה סִייעֲנִי הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דָּוִד סִיבוּנִי שְׁלִיט"א].

וְכֵן שֵׁם אֵשֶׁת אֹבָמָה מִישֵׁל מְרַמָּז בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב "שְׁלָם יִשְׁלָם". וְכִפִּי שְׁמוּבָא ב'חֲתָם סוֹפֵר' (תּוֹרַת מֹשֶׁה) שְׁמוֹת כ.ב. ז) וְעַל גְּלוֹת אָדוּם אִמֵּר, "כִּי תֵצֵא אֵשׁ" הִיא הַגְּזֵרָה, "וּמִצָּאָה קְצִים" הֵם פְּרִיֲצֵי הַדּוֹר לְאֶכְלָם, אַחַר שֶׁנֶּאֱכַל גְּדִישׁ תַּחֲלָה עַל יָדָם כִּי שָׂרְפוּ אוֹצְרוֹת הַתְּבוּאָה, וְאַחַר הָאֶכַל הִקְמָה הֵם הַצַּדִּיקִים אֲנָשֵׁי קוֹמַת הַמַּעֲלָה, אוֹ הַשְּׂדָה הוּא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַנִּקְרָא שְׂדָה כְּמִדְבָּר, "שְׁלָם יִשְׁלָם הַמַּבְעֵר אֶת הַבְּעֵרָה" הוּא אָדוּם. וְכֵן מוּבָא ב'טַעֲמֵי הַמִּצְוּוֹת' לְהֶאֱרִיז' ל (מִשְׁפָּטִים) "וְכִי יִפְתַּח אִישׁ בּוֹר" אִם עֲשֵׂה חֶסֶד וְשְׁלוֹם עֲבָרוֹת שְׂגוּרָמִים לְחַפּוֹר בּוֹר שֶׁהוּא יִסוּד דְנוֹקְבָא דְקַלְפָּה הַפֶּךְ הַבָּאֵר הַקְדָּשׁ, "וְנִפְלַ שְׁמָה שׂוֹר אוֹ חֲמוֹר" שְׁמֻרְמָזִים עַל מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, "שְׁלָם יִשְׁלָם". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מֹשֶׁה לְוִינְגֵר שְׁלִיט"א ש"יִשְׁלָם" אוֹתִיּוֹת מִישֵׁל, וְכֵן "שְׁלָם יִשְׁלָם" אוֹתִיּוֹת מִישֵׁל. וְכֵן "שְׁלָם יִשְׁלָם" אוֹתִיּוֹת מִישֵׁל. יוֹצֵא שֵׁישׁ ד' צְרוּפִי מִישֵׁל ב'שְׁלָם יִשְׁלָם".

והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שישנם כמה רמזים על אובאמה בפרק ע"ד בתהלים: "עד מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב שמך לנצח: למה תשיב ידך וימינך מקרב [ברק]. חייך כלה [בגימטריא אובאמה]. ואלהים מלכי מקדם [בגימטריא חוסיין], פעל ישועות בקרב [ברק]. הארץ: אתה פורחת בעזך ים שפרת ראשי [בגימטריא ברק חוסיין אובאמה]. תנינים על המים: אתה רצצת ראשי [בגימטריא ברק חוסיין אובאמה] לניתן תתנו מאכל לעם לציים". [הצי האמריקני]. ועוד הוסיף שיש רמז על ברק אובמה בפסוקים המדברים על מלחמת גוג ומגוג. (זכריה יד, ג) "ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו ביום קרב: [אותיות ברק]. ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזתים אשר [בגימטריא ברק חוסיין אובאמה] על פני ירושלם מקדם", בגימטריא חוסיין".

והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שה'תשע"ב בגימטריא ברק חוסיין אובאמה ילחם נגד כל היהודים.

וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' אמנון יצחק שליט"א שאובאמה"ה נרמז בר"ת בפתוב המרמז על שרש הקלפה של כל העולם כידוע. (בראשית לו, לא) "ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל". והפסוק מרמז ששלטונו יהיה לפני שיםלך מלך המשיח "לפני מלך מלך לבני ישראל". וכן הוא הנשיא ה-44 של ארה"ב כמנין דם. וכמנין גולה. ואחריו ימלך המשיח ששמו אדם, בתוספת אל"ף. כמנין גאולה. [התקבל מהרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א]. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות שבאות קודם נשיא אובמה, הן אותיות טרם אהל ד', [חוץ מאותיות א' שאין לפניהן אות]. ונרמז כאן שאובמה הוא הנשיא לפני מלכות בית דוד שהיא בסוד אהל ד'. והוסיף הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א שבסמוך לפסוק "ואלה המלכים וגו'", שהוא ר"ת אובאמה"ה יש צרוף של הנשיא אובאמה"ה.

ל: טו	קבצאל ויקח חלד ויקעמטאל ויקעמלקא להאל ופילאלי פנבארקאד וטאלהבני עדה ואלהבני דע ואלכטש ואלו פנחחאל וקיני
ל: יח	מהאשתש ואלו קיעו ואלו קיעולסאל ויקרחאלהאל ופילאלי במהבטע כהאשתש ואלהבני עשו ואלהאל ופילסה ואד וסאלה
ל: כא	בנישעירבארקאד וסויהי ובכי לוסנחר ויהימסואחת לוסנחרמכע ואלהבני שובלע לוך ומנחחו ועיבלשפו ואונס ואלהבנ
ל: כה	בניענהדשן ואלהי במהבטענה ואלהבני די שןחמדן וואשבן ויתרן וכרן אלהבני אצרבלהן וצען וקען אלהבני די שןע וקין
ל: לו	קדישאלהאל ופילחרי לאלפי הסבארקשעיה ואלההמלכימאשרמלכו בארקאד וסלפנימלךמלך לבני ישראל וימלךבאד וסב
ל: לד	תחתי והשטמארקתתימכי וימתחשסו ומלךתחתי יהודבן בן דהנהאחמדן בשדהמ ואב ושטע ירועו ויתו מתהדד וימלךתחת
ל: לח	לחנן ובעכברו ומתבעלחנן בעכברו וימלךתחתי יהודר ושסו ירועו ושטאשת ומהיטבאלבתסר דבתי צהבואלהשמותא
ל: מא	להאל ופיל ונאלו קבצאל וקתימן ואלו קמבצראל וקמבד יאלאל וקיעירסאלהאל ופילאד וסלמשבתסבארקאחצתסנהואשעו אבי
ל: כז	רעהאחתי ונבצאן והואנעראתככי בלההואתככי בלההואתככי בלההואתככי בלההואתככי בלההואתככי בלההואתככי
ל: צד	שכואתו ואלכיל ודברו לשלמו יחלמי וסךחלום ויגדלאחי ווי וספועודשנאא ווי יאמר אלי הששטעו נאהלו למהנאשרת
ל: צז	תיכס ותשתחורן לאלמתי יאמר וואחי והמלךתחלעלינו וואמשו לתמשלבכו ווי וספועודשנאא ווע לחלתי ווע לדברי
ל: צח	דעשרוכבימששחוריסלי ויספראלאכיו ואלאחי ווי גערבו אבי ווי יאמר למהחל למהנאשרת למהחל ונבואכיו ואמך
ל: צט	ביהשכס ויאמר ישראל אלי וסךהלאחי ורעי בשכסלכה ואש לחף אליהם ויאמר לו הנני ווי יאמר לו לך נאראתאשיל וסאח
ל: סו	שדהו יאשאלהו יאשאלמההתקשו יאמראתאחי אככי מבקשהגי דהנאלי אפיההרעיס ווי יאמרהאישנשטעו ומצתישמעתיאמר
ל: צי	לחכאל ואתו להמיתו ויאמר ויאשאלחי והבטבעלהחל למהל ומהל צהבא ועתהלכו ונברהגרו ונשככהו באחד הכרזת ואמרבו חיה

וכן מובא ברמב"ן (בראשית יד, א) שהגלות הרביעית שהיא אדום ורומי, נרמזת ב"תדעל מלך גוים". וכלשון הרמב"ן, המלך על עמים שונים אשר שמוהו עליהם לראש ולקצין. וכן תדעל בגימטריא ברק חוסיין אובאמה עם המלים. והוסיף הרה"ג ר' אברהם מרדכי ספרין שליט"א שמובא ברמב"ן (בראשית לו, מג לפי הגירסא

שמופיעה במקראות גדולות הישנים) שהמלך האחרון שיםלך באדום, יכבש ויםלך על פרס.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהפתוב (במדבר יא, כז) "ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה" ר"ת בגימטריא אובאמה"ה. ומובא שם בתרגום יונתן ובתרגום ירושלמי שאלדד התנבא שמשך מת ויהושע מכניס. ומידד התנבא על השלם. ושיניהם יחד התנבאו על גוג ומגוג. ונביא את לשונו. אלדד הנה מתנבי ואמר הא משה מתנביש מן עלמא ויהושע בר נון משמש משריתא קאי מן בתריה, ומדבר עמא בית ישראל, ומיעל יתהון לארע פנענאי, ומחסינ יתה להון. מידד הנה מתנבי ואמר הא סלוי סלקין מן ימא וחיפין כל משריתא דישראל, ויהוי לעמא לתוקלא. ברם תריהון פחדא מתנבין ואמרין הא מלפא סליק מן ארעא דמגוג בסוף יומיא, ומכנש מלכין קטרי תגין ואפרכין לובשי שריונין, וכל עממניא ששתמעון ליה ומסדרין קרבא בארעא דישראל על בני גלותא, ונפלין פגריהון על טוריא דארעא דישראל. וכן שמעתי בשם המקבל הרב נחמני זצ"ל שהתרגום יונתן שם מזכיר את המלים קיריס איטימוס המרמזים על כור אטומי שיהיה חלק ממלחמת גוג ומגוג. וכן "אלדד ומידד מתנבאים במחנה" בגימטריא

תשע"ג עם האותיות והכולל. ותשע"ג היא השנה של מלחמת גוג ומגוג כדלקמן. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א **שְׁמִלְחַמַת גוג ומגוג** עם האותיות והכולל היא אותו מספר. וכן הכתוב שנגאמר על הגאולה (במדבר כד, יז) **"אָרְאֵנוּ וְלֹא עֵתָה אֲשׁוּרְנוּ וְלֹא קְרוּב"**, בגימטריא עם המלים **תשע"ג**.

וְכֵן מוּבָא ב'מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת' (קפא) **וְהָיָה סִנְחָרִיב מִמֶּשׁ נִמְרוֹד. וְהוּא בְּעֶצְמוֹ לְעֵתִיד לְבֵא גוּג וּמְגוּג.** ומצינו במדרש (ב"ר מב, ד) **ג' שְׁמוֹת נִקְרְאוּ לוֹ כּוֹשׁ וְנִמְרוֹד וְאַמְרֶפֶל, כּוֹשׁ שְׁהִיָּה כּוֹשֵׁי וְדַאי, וְכו'.** אמר רבי אלעזר בר אבינא אם ראית מלכיות מתגרות אלו באלו צפה לרגלו של משיח תדע שכן שהרי בימי אברהם על ידי שנתגרו המלכיות אלו באלו באה הגאולה לאברהם. ורואים שגוג הוא גלגול נמרוד שהיה כושי. וכן רואים שפמו שאברהם נצח את נמרוד ואת שאר המלכים, כך לעתיד לבא המשיח ינצח את גוג ושאר המלכים שיהיו אתו. וכפי שמובא שם בפרוש 'יפה תאר', **וְכָל מַה שְׂאָרַע לְאַבְרָהָם יִקְרָה לְבָנָיו.** וכן נמרוד עם האותיות בגימטריא **בְּרַק** עם האותיות. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שאותיות **חֲסִין** נמצאות ב**סִנְחָרִיב**. וכן **אוּבָמָה** ר"ת הכתוב המרמז על סוף העולם. (בראשית ב, ב) **"וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה"**. וכן **אוּבָמָה** ס"ת הכתוב המדבר על מלחמת גוג ומגוג, (ישעי' ב, יא) **"וַיִּשְׁגַּב הוֹי"ה לְבִדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא"**. וכן **אוּבָמָה** ר"ת הכתוב (בראשית א, ז) **"וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיְבַדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן"**. והבאנו לעיל מהמתוק מדבש על הפסוק הזה, **שְׁהוּא הַמְבַדֵּל בֵּין הַמַּיִם הַמְרִים שֶׁל הַגְּלוּת, לְבֵין מַיִם הַמְתּוֹקִים שֶׁל הַגְּאֻלָּה.** והוסיף הרה"ג ר' משה מזרחי שליט"א **שְׁאוּבָמָה** מרמז בכתוב (ירמי' מו, כז) **"וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי הִנְנִי מוֹשַׁעַךְ מִרְחוֹק וְאֵת זֶרְעֶךָ מֵאַרְצַ שְׁבִים וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקֵט וְשָׁאֲנוּ וְאִין מַחְרִיד: אַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדֵי יַעֲקֹב" בְּדִלּוּג ז' אוֹתוֹת.** והוסיף הרה"ג ר' דוד בן שושן שליט"א **שְׁאוּבָמָה** מרמז בגמרא (יומא פז. סנהדרין ז) **רַב, כִּי הִנֵּה חֲזִי אַמְבוּהָא [אוֹתוֹת אוּבָמָה]. דְּסַפְרֵי אַבְתְּרִיה, אָמַר, "אִם יַעֲלֶה לְשָׁמַיִם שִׂיאוֹ, כְּגָלְלוּ לְנִצַּח יֵאבֹד"**.

שְׁמַעְתִּי מאחד מזקני חשובי חסידי בעלזא ה"ו שנספר על האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל שמהיום שעלה הצורך הנאצי לשלטון בשנת תרצ"ב, הרגישו על האדמו"ר שאיננו רגוע, והשתבשו אצלו סדרי התפלה והקבלת קהל וכו'. והוסיף וספר שכדברים האלה ממש קורה אצל האדמו"ר שליט"א מבעלזא מהיום שעלה אוּבָמָה לשלטון, ה' ישמר ויציל את עמו ישראל מכל רע. והוסיף הרה"ג ר' י' ש' צור שליט"א שליט"א **שְׁהַרְב הַקְּדוּשׁ מְבַעֲלָא** בגימטריא **תשע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' שלמה רייסקין שליט"א שאחמדינג'אד נולד בכ"ג מר חשון ה'תש"ז. באותו יום בו התחיל 'מבצע קדש' ומלחמת סיני. ומספר על האדמו"ר רבי אהרן מבעלזא זצ"ל (הובא ב'אור הצפון' כסלו תשע"א עמ' כח ואילך) שבגמרים אלו היה עומד בתפלת ערבית עד שעה 4 לפנות בקר, וכמעט שלא קבל קהל ולא אכל אפלו בשבת.

וְכֵן גוּג וּמְגוּג עם המלים והכולל בגימטריא **ע"ג**. וכן המספר **ג'** בולט בגוג ומגוג. וכן הכתוב (ויקרא כה כט) **"וְהִיְתָה גְּאֻלְתּוֹ עַד תָּם שְׁנַת" ר"ת תשע"ג**. וכן **תשע"ג** ר"ת תהא שנת את גוג. וכן הכתוב שה'תרגום יונתן' מפרש על גוג ומגוג (דברים לב, לט) **"רְאוּ עֵתָה כִּי אָנֹכִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי"** בגימטריא **תשע"ג**. וכן הכתוב שדומה לכתוב של **"וְאִין אֱלֹהִים עִמָּדִי"** (תהילים קמח, יג) **"כִּי נִשְׁגַּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ"** בגימטריא **תשע"ג**. וכן **מִי כְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גוֹי אֶחָד** בגימטריא **תשע"ג**. וכן נסח התפלה הוא יגאל אותנו בקרוב, בגימטריא **תשע"ג**. וכן נסח התפלה ונגאלנו גאלה שלמה מהרה עם האותיות בגימטריא **ה'תשע"ג**. וכן הכתוב (ישעי' נא, ג) **"כִּי נַחֵם ה' צִיּוֹן נַחֵם כָּל חֲרֻבְתֶּיהָ"** בגימטריא **תשע"ג**. וכן **אָבֹן הַשְּׁתִּיָּה** בגימטריא **תשע"ג**. וכן דוד המלך רמז את קץ הגאולה בפרק **ע"ג** בתהלים בפסוק **"עַד אָבּוּא אֵל מְקַדְּשֵׁי אֵל"**

אבינה לאחריהם. כמובא בתרגום יונתן שם. וכן ה' אלפים **תשע"ג** מרמז בפתוב שמדבר על גוג ומגוג (יחזקאל לט, כא) "ונתתי את כבודי בגוים וראו כל הגוים את משפטי אשר עשיתי ואת ידי אשר שמתי בהם: וידעו בית ישראל כי אני הוי"ה אלהיהם מן היום והוא והלאה". בדלוג הפוך של "ד אותיות. ובפרק הזה ביחזקאל (פרק ל"ט) יש הרבה רמזים על **ברק חוסיין אוֹבַאמָה**: [חלק מהרמזים הופיעו גם בפרק ל"ח שבארנו לעיל] "ואתה בן אדם הנבא על גוג ואמרת כה אמר אדני הוי"ה [בגימטריא **ברק אוֹבַאמָה**] הנני אליך גוג נשיא ראש [בגימטריא **ברק חוסיין אוֹבַאמָה**, התקבל מהרה"ג ר' אליהו בן הקון שליט"א]. **גוג נשיא ראש משך ותבל**, [בגימטריא ארצות הברית אמריקה, עם המלים. התקבל מהרה"ג ר' יעקב פריד זצ"ל] "ושלחתי אש במגוג [בגימטריא **אוֹבַמָה**] וגו', והיה ביום ההוא אתן לגוג מקום שם **קבר** [אותיות **ברק**] בישראל גי העברים **קדמת** [בגימטריא **חוסיין**] **הים** [בגימטריא **אוֹבַאמָה**] וחסמת היא את העברים וקברו שם את גוג ואת כל המונז וקראו גיא המון גוג". וכן הפתוב (שם לח כ) "ונהרסו ההרים ונפלו המדרגות וכל חומה לארץ תפול". [בגימטריא **ברק חוסיין**. (בביאור זה סייעני הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א). והוסיף הרה"ג רבי אליעזר שלמה זוננשיין שליט"א **שתשע"ג** בגימטריא **שבת חזון**. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' ברוך פהנא שליט"א **שתשע"ג** ר"ת תהא שנת גאלת עולמים. והוסיף הרה"ג ר' אברהם מרדכי ספרין שליט"א **שתשע"ג** ר"ת תהא שנת גאלה עתידה. וכן שנת **תשע"ג** מרמזת ב' פעמים בפתוב (תהלים יח, ח) "**ותגעש** ותרעש הארץ ומוסדי הרים ירָגזו ו**יתגעשו** כי חרה לו". והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א (תהלים קמד, ח) שהפתוב "ה' הט שמיך ותחד **גע בהרים ויעשנו**" בגימטריא **תשע"ג**. וכן המשך הפתוב "**ברוק ברק** ותפיצם" מרמז על **ברק אוֹבַמָה**. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א, שהנשיא **ברק חוסיין אוֹבַמָה** בגימטריא **מלחמה גרעינית**, ובגימטריא הפתוב "**ועשו לי מקדש**".

מוֹבָא ברמב"ן (ביאור על "הנה ישכיל עבדי") המשיח בתשובה יבא מיד, ואם לאו, יתאחר עד הקץ הבא עליו בשבועה, פדכתוב, "ויכם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם". ורואים שנאלת בעתה היא בסוד שבועה, שהקב"ה נשבע לגאל את עם ישראל בעתה. וכן מובא ברמב"ן בחי' (דברים לב, מ) הבטחת גאלה זו העתידה היא בשבועה, כי כל הנשבע נושא ידו ונוגע בחפץ אשר הוא נשבע בו, והוא פדך מה שפתוב בדניאל בהבטחת גאלה זו "ויכם ימינו ושמאלו אל השמים וישבע בחי העולם וגו'", וכן אמר דוד ע"ה "קומה ה' אל נשא ידך". והוסיף הרמ"ז שליט"א שהפסוק (שמות כב, י) "**שבעת הוי"ה**" אותיות **תשע"ב**, לרמז ששנה זו היא בסוד "**שבעת הוי"ה**" שנשבע לגאל את ישראל בזמן דבעתה בשנת **תשע"ב**. והרה"ג ר' חיים בודנר שליט"א חדד את הרמז **שבעת ה'**, אותיות ה'**תשע"ב**. והוסיף הרה"ג ר' ציון סיבוני שליט"א שרואים שהלשון שבועה בזהר בכמה מקומות הוא **באומא** אותיות **אוֹבַאמָה**, שבארנו לעיל שיתכן שהוא גוג מלך המגוג. ונביא את לשון הזהר על הגאלה: (נשא קכה:) **אמר אליהו, רועה הנאמן, הרי שעה היא לעלות למעלה, בשבועה [לשון הזהר באומא].** אמר אתה, שהרי בגללך אני רוצה לעלות. שנתן לי הקדוש ברוך הוא רשות להתגלות לך בבית האסורים שלך, בקבורתך, ולעשות עמך טוב, שאתה מחולל בחטאי העם. זהו שפתוב "והוא מחולל מפשעינו". אמר לו רועה הנאמן, בשבועה [לשון הזהר באומא]. עליך בשם ה', לא תאחר בכל יכולתך, שהרי אני בצער רב. "ויפן כה וכה ויך פי אין איש" עוזר לי, להוציאני מצער זה, בקבורה זו שנאמר עלי, ויתן את הרשעים קברו, ולא נודע בי, ואני חשוב בעיניהם, בין ערב רב הרשעים, ככלב מת שסרח ביניהם, שחכמת סופרים תסרח ביניהם בכל עיר ועיר ובכל מקום שישראל מפזרים ביניהם בין המלכים. וחזרו אותם ערב רב רועים על ישראל, צאן הקדוש ברוך הוא, שנאמר בהם "ואתן

צ'אני צ'אן מרעיתי אדם אתם", ואין להם יכלת לעשות טוב עם תלמידי חכמים. ואנשי חיל ויראי חטא מסובבים מעיר לעיר ולא יחוננו, ומחרימים ערב רב ביניהם. ולא נותנים להם במקומות רבים, אלא דבר קצוב, שלא תהיה תקומה לנפילתם, ואפלו חיי שעה. וכל החכמים ואנשי חיל ויראי חטא בדחק ויגון, חשובים ככלבים, בנים המסלאים בפז איכה נחשבו לנבלי חרש בראש כל חוצות. שלא מצאו אכסניה ביניהם. ואותם ערב רב הם עשירים בשלנה, בשמחה, בלי צער, בלא יגון כלל, גזלנים, בעלי שחד, שהם דינים ראשי העם. "כי מלאה הארץ חמס מפניהם" עליהם נאמר "היו צריה לראש". בשבועה [לשון הזהר באומאה]. עליך פעם שניה, [רמז שאובמה ב'בחר פעם שניה]. בתי ה' צבאות אלהי ישראל יושב הפרובים, שכל הדברים האלה לא יפלו מפיד, בכל יכלתך לדבר אותם לפני הקדוש ברוך הוא ולהראות את הדחק שלהם.

וכן השתלשל שהמלך שמלך בארה"ב נקרא אבמה"ה ר"ת ארוך המן ברוך מרדכי, דסוד הכושים הוא סוד הפורים, ומתגלה בעולם האור של אבא לסיים את הנסירה לקראת הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו אמן. וכן ארוך המן או ברוך מרדכי, כל אחד מהם בגימטריא ברק חוסיין אובמה. וכן אובמה"ה ר"ת הכתוב המדבר על נצחון היהודים בפורים, (אסתר ט, ה) "ויכו היהודים בכל איביהם מפת חרב והרג ואבדו ויעשו בשנאיהם כרצונם". וכן שתי האותיות הראשונות של אבמה"ה ר"ת ארוך ברוך. ומרמזות על חדש אב שהוא חדש החרב, והוא ר"ת אדום בכל שהחריבו את שני בתי המקדש כמובא בשל"ה. וכן כתבו לי שתאריך ה'לדתו כ"ב באב תשכ"א, ורואים את חדש אב, ואת הש"ך דינים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שגוג ומגוג התשע"ג בגימטריא חייב איניש לבסומי בפוריא. וכן ארוך המן ברוך מרדכי בגימטריא ה'תשע"ג במלוי האותיות ה"י ת"י ש"י ע"י גימ"ל. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' ישראל לאנדא שליט"א שהאור של פורים שנקרא עטרת היסוד דאבא בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי מדודי ר' משלם לאטץ שליט"א שאבמה"ה ר"ת אתה בחרתנו מכל העמים, שבזמנו נזכה במהרה בימינו לראות את עליונות ישראל על העמים. וכן סוד הגאולה הוא סוד הארת עטרת היסוד, כפי שהבאנו לעיל מה'לשם. וכן סוד הגאולה הוא סוד השכ"ה גבורות ממתקות שהוא סוד הכושים כדלעיל, כמובא בשער הפנונות להאריז"ל (ח"א רלא) ותכונן כי ר"ת השיבה שופטינו כפראשונה הוא שכ"ה והם בתי שכ"ה גבורות. וכן נהר גיחון שקשור עם הגאולה כדלעיל, קשור עם כוש, כמו שכתוב (בראשית ב, יג) "ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש".

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
יצאו לאור לארכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.
קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej1iIT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>
נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.

”